

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/163/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413204514
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5413204514.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: U. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. L. XXX, proti žalovanému: Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. L. XXX, zastúpený Advokátska kancelária Kováčik Legal s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1729, IČO: 47238429, v konaní o určenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/68/2013-102 zo dňa 25. novembra 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil žalovanému povinnosť platiť žalobcovi na jeho výživu za obdobie od 11.7.2013 do 31.8.2013 po 100,- eur mesačne a za obdobie od 1.9.2013 do budúca po 160,- eur mesačne, vždy do každého 25.-teho dňa v mesiaci vopred k rukám žalobcu. Zameškané výživné za obdobie od 11.7.2013 do vyhlásenia rozsudku vo výške 288,87 eur uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v lehote do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na ust. § 62, § 75, § 78 Zákona o rodine a vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Súd žalobe v prevažnej časti vyhovel a uložil žalovanému platiť na výživu žalobcu za žiadané obdobie, a to od podania žaloby - 11.07.2013 do 31.08.2013 - teda za obdobie trvania prázdnin žalobcu, kedy mu ešte nevznikli náklady súvisiace s jeho terajším vysokoškolským štúdiom po 100,- eur mesačne a od 01.09.2013 do budúca po 160,- eur mesačne. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti súd zohľadnil ako potreby žalobcu, ktoré sú s ohľadom na jeho vysokoškolské štúdium mimo miesta jeho bydliska vysoké, tak aj pomery ako žalovaného, pri ktorých vychádzal z jeho potencionálnych zárobkových možností - tých, ktoré mal u svojho predchádzajúceho zamestnávateľa, zohľadniac pri tom aj možnosti matky žalobcu tak ako sú uvedené vyššie, spolupodieľať sa s ohľadom na jej pomery na plnení vyživovacej povinnosti k žalobcovi.

Žalovaný, hoci to tvrdil, že dôvodom ukončenia jeho predchádzajúceho pracovného pomeru mali byť jeho zdravotné problémy, túto skutočnosť nepreukázal. Uvedený pracovný pomer žalovaného bol skončený dohodou iniciovanou samotným žalovaným, v ktorej o žalovaným tvrdenom dôvode nie je žiadna zmienka a na preukázanie práve tohto dôvodu skončenia jeho pracovného pomeru žalovaný nenavrhol

vykonať dôkazy. Preto súd ohľadne pomerov žalovaného vychádzal z jeho potencionálnych pomerov postupujúc podľa cit. ustanovenia § 75 ods. 1 veta druhá ZoR.

Ak u svojho predchádzajúceho zamestnávateľa bol schopný žalovaný dosahovať príjem cca 590,- eur mesačne v čistom, jemu určená výška výživného na žalobcu (od mesiaca september 2013) predstavuje cca 27 % z jeho možného čistého príjmu (teda percentuálne ešte menej, než by musel rodič majúci príjmy len vo výške životného minima alebo ešte nižšie platiť bez ohľadu na svoje náklady na výživu svojho dieťaťa - tzv. minimálne výživné určené percentuálne vo výške 30 % - § 62 ods. 3 ZoR). Sám žalovaný, ako to vyplýva z výpovede matky žalobcu (odpovedajúcej na otázky zástupcu žalovaného), v mesiaci január a február 2013 dal žalobcovi po 100,- eur mesačne, čiže toľko, koľko mu súd určil za obdobie do mesiaca september 2013, v ktorom období sa potreby žalobcu (a ani možnosti žalovaného) zásadnejšie nezmenili oproti žalobcovým potrebám a možnostiam žalovaného zo začiatku r. 2013. Sám žalovaný teda svojim faktickým správaním „akceptoval“ svoju vyživovaciu povinnosť voči žalobcovi v takomto rozsahu. Pokiaľ ide o možnosť „použitia“ finančných prostriedkov zo stavebného sporenia žalobcu na úhradu nákladov spojených so štúdiom, táto možnosť aktuálne ani nie je možná s ohľadom, že ešte neuplynul 6-ročný cyklus sporenia, po ktorom možno tieto prostriedky použiť aj na iný účel ako na „zabezpečenie bývania“. Okrem toho terajšie pomery rodičov žalobcu nie sú také (tak nepriaznivé), že by si to vyžadovalo použitie týchto prostriedkov (keď to už v budúcnosti bude možné a ak sa pomery rodičov žalobcu zásadnejšie nezmenia) už počas štúdia a nie až po jeho skončení na žalobcov „štart do života“ pre zabezpečenie jeho bývania alebo iných potrieb. Žalovanému pritom ani jeho terajšie pomery (hoci sú o niečo nepriaznivejšie, než jeho možné pomery a hlavne „neistejšie“, keďže v čase vyhlásenia rozsudku mal pracovný pomer uzavretý len do konca roka) neznemožňujú platiť určené výživné bez ohrozenia jeho nevyhnutných životných nákladov ako pravidelných mesačných nákladov, tak aj jednorazových, resp. nepravidelných (akými boli náklady na zubára, resp. u optika v mesiaci september 2013).

Zároveň súd vyčíslil aj zameškané výživné za obdobie od podania žaloby do vyhlásenia rozsudku vo výške 288,87 eura. Pri jeho vyčíslení zohľadnil, že za mesiac júl 2013 alikvotnú časť zo sumy 30,- eur pripadajúcu na obdobie od 11.07.2013 do 31.07.2013, ktorú žalovaný poukázal žalobcovi na výživu za uvedený mesiac a tiež aj platby výživného zo strany žalovaného za mesiace august až október 2013, za každý z nich sumu 35,- eur mesačne. Okrem toho zohľadnil, že za mesiace júl až október 2013 sa žalovaný podieľal na výživnom na žalobcu aj tým, že sa rovnocenným dielom ako matka žalobcu podieľal na hradení spoločných nákladov na energie (plyn + električka), z ktorej sumy zohľadnil sumu 20,- eur mesačne (za mesiac júl 2013 alikvotnú časť uvedenej sumy pripadajúcu na dni, za ktoré bolo určené výživné) ako plnenie v prospech žalobcu. Potom za mesiac júl 2013 žalovaný uhradil na výživu žalobcu 33,87 eura (20,32 eura ako pomerná časť zo sumy 30,- eur + 13,55 eur ako pomerná časť z naturálne poskytnutej sumy 20,- eur) a za mesiace august až október po 55,- eur (35 + 20), čiže celkovo žalovaný za žiadané obdobie uhradil na výživu žalobcu 125,32 eura. Ak má uhradiť 198,87 eura, rozdiel 288,87 eura predstavuje vyčíslené zameškané výživné, ktoré uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi v lehote troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti pokiaľ sa žalobca domáhal za žiadané obdobie vyššieho výživného, než mu bolo súdom priznané, súd z dôvodov uvedených vyššie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol postupujúc podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že s ohľadom na čiastočný, vzájomne porovnateľný úspech oboch sporových strán vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že súdom prvého stupňa nebol dostatočne zistený skutkový stav, existujú ďalšie skutočnosti, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd nesprávne aplikoval právne normy upravujúce výživné na zistený skutkový stav a uložil žalovanému platiť neprímerane vysoké výživné. Uviedol, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa bol zamestnaný, v súčasnosti nemá príjem z pracovného vzťahu alebo z inej zárobkovej činnosti a z toho dôvodu je súdom určené výživné neprímerane vysoké.

K odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie žalobca. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť s tým, že sa stotožňuje so závermi rozsudku okresného súdu. Ku skutočnostiam, ktoré uvádzal žalovaný v odvolaní, uviedol, že žalovaný ukončil pracovný pomer u zamestnávateľa dohodou, ktorú sám inicioval a v ktorej o žalovaným tvrdenom dôvode (nepriaznivý zdravotný stav) nie je žiadna zmienka a na preukázanie tohto dôvodu skončenia pracovného pomeru žalovaný nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Má vedomosť o tom, že žalovaný ukončil pracovný pomer dohodou práve z dôvodu, že vykonával prácu pod vplyvom alkoholu. Uviedol, že na Orave je problém nájsť si zamestnanie a ešte vo veku, ktorý dosahuje žalovaný, a preto je viac než nepochopiteľné, prečo ukončil pracovný pomer dohodou.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, príslúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalovaný, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii, na ktorých založil odvolateľ - žalovaný svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca ako úspešný účastník v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.